

Odluka:

PŽ 6689/2011-14

Zbirni podatci

Broj odluke: PŽ 6689/2011-14

ECLI broj: ECLI:HR:VTS:2015:79

Datum odluke: 31.03.2015

Vrsta odluke: Presuda

Vrsta predmeta: Trgovački - drugostupanjski

[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Tekst

42. PŽ-6689/11-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u ime Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Draženke Deladio, predsjednika vijeća, Lidije Tomljenović, suca izjavitelja i Kristine Saganić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja G. d.o.o. u stečaju, OIB ..., O., zastupan po stečajnom upravitelju M. S. iz D., kojeg zastupa V. T., odvjetnik u Z., protiv tuženika R. A. d.d., OIB ..., Z., kojeg zastupa punomoćnik I. Ž., odvjetnik u S. D., radi osporavanja tražbine, odlučujući o tužnikovoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Splitu, Stalne službe u Dubrovniku poslovni broj P-594/11-22 od 9. lipnja 2011., u sjednici vijeća održanoj 31. ožujka 2015.

p r e s u d i o j e

Uvažava se tužnikova žalba, preinačuje presuda Trgovačkog suda u Splitu, Stalne službe u Dubrovniku poslovni broj P-594/11-22 od 9. lipnja 2011. i sudi:

1. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„Utvrđuje se osnovanim osporavanje tražbine tuženika R. A. d.d. Z., u iznosu od 75,792.714,36 kn kao tražbine drugog višeg isplatnog reda.“

2. Nalaže se tužitelju G. d.o.o. u stečaju, O., da tuženiku R. A. d.d. Z., naknadi parnični trošak u iznosu od 369.000,00 kn (tristošezdesetdevettisuća kuna) u roku od osam dana.

Obrazloženje

Pobijanom presudom prvostupanjski sud je prihvatio deklaratorni tužbeni zahtjev kojim je tužitelj tražio od suda da utvrdi da je stečajni upravitelj tužitelja osnovano osporio tražbinu tuženika prema tužitelju u iznosu od 75,792.714,36 kn

(točka I. izreke), dok je u točki II izreke presude naložio tuženiku naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 246.000,00 kn. Tako je presudio prvostupanjski sud jer je nakon provedenog postupka zaključio da, unatoč neprijepornim činjenicama da tužitelj kao solidarni dužnik odgovara svojom imovinom za obveze trećih osoba (korisnika kredita - P. R.. d.d. i G. D.. d.d.) prema ugovorima o kreditu i da je za osiguranje tražbine tuženika po tim kreditima kao sredstvo osiguranja predao tuženiku svoje zadužnice, tuženik nije osobni vjerovnik (pravnog prednika) tužitelja prema odredbi čl. 70. st. 1. Stečajnog zakona, i to iz razloga jer je tužiteljevo solidarno dužništvo (sudužništvo) obveza namirenja tuđeg duga, a koja okolnost oduzima njegovoj odgovornosti svojstvo osobnosti.

Prema shvaćanju prvostupanjskog suda, karakteristika solidarnog dužnika koja daje pravo tuženiku kao vjerovniku naplatiti se od bilo kojeg dužnika ili sudužnika, ili svih, ili samo nekih, nema utjecaja na osnovnu odrednicu odnosa tuženika kao davatelja kredita trećim osobama i s namjenom iskorištenja za potrebe trećih osoba. Obveza solidarnog dužnika je akcesorna i osnovni cilj statusa solidarnog dužnika nije ispunjenje obveze, već osiguranje ispunjenja obveze korisnika kredita. Jednako tako, zadužnica je akcesorne prirode i njenom izdavanju nije temeljni cilj ispunjenje obveze, već osiguranje naplate tražbine vjerovnika u čiju korist je zadužnica izdana i naplata po toj zadužnici zavisi od stanja tuđeg odnosno glavnog duga, pa bez obzira što zadužnica ima svojstvo ovršne isprave i izdana je od pravnog prednika tužitelja, tuženik nikada nije bio osobni vjerovnik tužitelja.

Prema shvaćanju prvostupanjskog suda, da je tuženik prije ili najkasnije na dan otvaranja stečajnog postupka zatražio od pravnog prednika tužitelja kao solidarnog dužnika po predmetnim ugovorima o kreditu za treće osobe ili sa nekim ili svim ostalim solidarnim dužnicima isplatu u cijelosti ili djelomično dospjelog duga iz predmetnih kredita, time bi ostvario pretpostavku da postane osobni vjerovnik stečajnog dužnika. Ali kako tuženik tijekom postupka nije dostavio dokaz da je od pravnog prednika tužitelja zatražio plaćanje tražbine, primjenom odredbe članka 221a Zakona o parničnom postupku, sud je zaključio da takav zahtjev ne postoji. Odluku o troškovima postupka prvostupanjski sud je donio primjenom odredbe članka 154. stavak 1. Zakona o parničnom postupku.

Protiv te presude pravovremenu (i potpunu) žalbu izjavio je tuženik pobijajući je u cijelosti zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi navodi da je tužitelj (stečajni dužnik) na temelju odredbe članka 101., 111. i 112. Zakona o obveznim odnosima pristupanjem dugu kao solidarni jamac stupio u obvezu prema tuženiku pored ranije postojećih dužnika (točka 15. Ugovora odnosno članak 2. - 4. Dodatka broj II Ugovorima o kreditu) i time postao novi osobni dužnik prema tuženiku, a tuženik osobni vjerovnik prema stečajnom dužniku, tj. tužitelju. Tvrdi da prema odredbi članka 75. Stečajnog zakona ima pravo i protiv stečajnog dužnika ovdje tužitelja samostalno isticati sporne tražbine. Uz navedeno, žalitelj upire da zadužnice koje je tužitelj osobno izdao i predao tuženiku kao sredstvo osiguranja predmetnih tražbina, također dokazuju da je tužitelj osobno dužan isplatiti tuženiku predmetni iznos tražbina. Osim zadužnica, tuženik je za te tražbine (uz prijavu tražbine u stečajnom postupku) dostavio i dodatne ovršne isprave, solemnizirane Sporazume s potvrđama ovršnosti, čime tuženik kao stečajni vjerovnik za sve tražbine ima dvostruke ovršne isprave koje dokazuju postojanje i osnovanost osporenih tražbina prema tužitelju. Stoga je prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbe Stečajnog zakona koje definiraju pojam stečajnog vjerovnika. Nadalje, postojanje predmetnih tražbina ne ovisi o tome je li tuženik postavio zahtjev za isplatu prije pokretanja stečajnog postupka nad tužiteljem, jer je njihovo postojanje utvrđeno u ovršnim ispravama. Zbog svega navedenog tužitelj ima položaj stečajnog vjerovnika prema tužitelju sa svim tražbinama koje specificirao, kako u žalbi, tako i u prijavi tražbina.

Žalitelj predlaže da drugostupanjski sud preinači presudu i odbije u cijelosti tužbeni zahtjev uz naknadu parničnog troška. Potražuje i trošak sastava žalbe u iznosu od 123.000,00 kn.

U odgovoru na žalbu, tužitelj prije svega ističe da je prvostupanjski sud trebao žalbu tuženika odbaciti zbog formalnih nedostataka iz članka 106. ZPP-a jer nije naslovljena na drugostupanjski sud nego na Trgovački sud u Dubrovniku koji ne postoji od 1. siječnja 2011. Navodi da bjanko zadužnice bez obzira što su ovršne isprave, predstavljaju instrument osiguranja plaćanja, a ne dokaz o postojanju duga i to stoga što sadrže apstraktnost, za razliku od solemniziranih ugovora ili sporazuma o osiguranju, u kojima je pravna osnova iz koje tražbina proizlazi te njena visina naznačena u ugovoru, neovisno što je i takav ugovor ovršna isprava. Pozivanje žalitelja na odredbe članka 101., 111. i 112. Zakona o obveznim odnosima nije povezano sa osobnom odgovornošću za tuđe obveze u smislu članka 70 Stečajnog zakona, već se radi o općenitim odredbama koje reguliraju solidarnost jamstva. Protivno žalbenim navodima, tužitelj nikada nije

pristupio dugovima korisnika kredita, već je bio jamac-platac za obveze društava P. R. d.d. i G. D. d.d., jer da bi došlo do pristupanja dugu potrebno je da potraživanje postoji prije sklapanja ugovora o pristupanju duga, što kod predmetnih ugovora o kreditu nije slučaj. Pogrešno je i tuženikovo tumačenje odredbe članka 70. u vezi s člankom 75. Stečajnog zakona, jer je jamčeva obveza akcesorna glavnoj tražbini te cilj predmetne obveze nije ispunjenje obveze glavnog dužnika, već njezino osiguranje. Predlaže da drugostupanjski sud (ukoliko ne odbaci tuženikovu žalbu zbog formalnih nedostataka) žalbu odbije i potvrdi presudu prvostupanjskog suda. Potražuje i trošak sastava odgovora na žalbu u iznosu od 123.000,00 kn.

Tuženikova žalba je osnovana.

Pobijana presuda ispitana je u smislu odredbe članka 365. stavka 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine” broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11 i 25/13) u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredbi parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. Zakona o parničnom postupku i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

Nisu počinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, ali je prvostupanjski sud u pobijanoj presudi pogrešno primijenio materijalno pravo.

Prije svega, treba ukazati da tuženik u žalbi opisujući žalbeni razlog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja sadržajno zapravo ukazuje samo na pogrešnu primjenu materijalnog prava, i to navođenjem pravnih shvaćanja za potkrijepu tvrdnje da prema tužitelju ima položaj stečajnog vjerovnika u smislu članka 70. stavka 1. Stečajnog zakona.

Iz sadržaja sudskog spisa proizlazi nespornim da se tražbina tuženika temelji na više ugovora o kreditu koje je sklopio s trećima osobama kao korisnicima kredita, a kojim ugovorima se pravni prednik tužitelja obvezao da će zajedno s korisnikom kredita odgovarati tuženiku kao kreditoru za sve obveze korisnika kredita iz predmetnih ugovora kao solidarni dužnik tih obveza prema Zakonu o obveznim odnosima, pod istim uvjetima i na isti način kao korisnik kredita.

Konkretno, tuženik kao vjerovnik svoju tražbinu u ukupnom iznosu od 75,792,714,36 kn prema tužitelju temelji na:

- sudužništvu za korisnika kredita, trgovačko društvo P. R.. d.d. D. po Ugovoru o kreditu broj ... od 21. kolovoza 2007. (list 32.-36. spisa), Dodatku br. 1 od 21. kolovoza 2007. (list 38.-40. spisa) i Dodatku broj 2 (list 42.-46. spisa) od 18. lipnja 2009. sklopljenima s tuženikom kao kreditorom na iznos kredita od 9,161.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, koja tražbina specificirana na dan 30. srpnja 2010. iznosi 52,969.448,89 kn, za podmirenje kojeg duga je pravni prednik tužitelja izdao zadužnicu ovjerenu kod javnog bilježnika na iznos od 9,161.000,00 CHF kunske protuvrijednosti kojim tuženiku dozvoljava zapljenu svih svojih računa (list 56. spisa),

- sudužništvu za korisnika kredita, trgovačko društvo P. R.. d.d. D. po Ugovoru o kreditu broj ... od 16. studenoga 2007. (list 58-61 spisa), Dodatku broj 1 od 16. studenoga 2007. (list 63.-65. spisa) i Dodatku broj 2 (list 67.-71. spisa) od 18. lipnja 2009. sklopljenima s tuženikom kao kreditorom na iznos od 2,200.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, koja tražbina specificirana na dan 30. srpnja 2010. iznosi 11,357.799,19 kn, za podmirenje kojeg duga je pravni prednik tužitelja izdao zadužnicu ovjerenu kod javnog bilježnika na iznos od 2,200.000,00 CHF kunske protuvrijednosti kojim tužitelju dozvoljava zapljenu svih svojih računa (list 82. spisa) te

- sudužništvu za korisnika kredita, trgovačko društvo G. D.. d.d. D. po Ugovoru o kreditu broj ... od 20. ožujka 2009. (list 84.-88. spisa) i Dodatku broj 1 od 20. ožujka 2009. (list 90.-93. spisa) sklopljenima s tuženikom kao kreditorom na iznos od 1,750.000,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti, koja tražbina specificirana na dan 30. srpnja 2010. iznosi 11,465.466,28 kn, za podmirenje kojeg duga je pravni prednik tužitelja izdao zadužnicu ovjerenu kod javnog bilježnika na iznos od 1,750.000,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti kojim tužitelju dozvoljava zapljenu svih svojih računa (list 103 spisa).

Nesporno je i da su svi predmetni kreditni poslovi ujedno osigurani i stvarnopravnim sredstvima osiguranja, i to: kredit po Ugovoru broj ... sklapanjem posebnog Sporazuma o osiguranju zasnivanjem založnog prava na nekretnini br. ... od 27. kolovoza 2007. (list 48.-54. spisa) sa svojstvom ovršne isprave; kredit po Ugovoru broj ... sklapanjem Sporazuma o

osiguranju zasnivanjem založnog prava na nekretnini broj ... od 20. studenoga 2007. (list 73.-80. spisa) sa svojstvom ovršne isprave a kredit po Ugovoru broj ... sklapanjem Sporazuma o osiguranju broj ... od 20. ožujka 2009. (list 95.-101. spisa) sa svojstvom ovršne isprave.

Nadalje, između stranaka nije sporno da je tuženik tu svoju tražbinu prema tužitelju (52,969.448,89 kn + 11,357.799,19 kn + 11,465.466,28 kn) prijavio u stečajnom postupku koji se nad tužiteljem otvorio rješenjem Trgovačkog suda u Dubrovniku poslovni broj St-16/10 od 30. srpnja 2010. (list 21.-30. spisa), a niti da je rješenjem toga suda od 25. studenoga 2010. (list 8.-19. spisa) predmetna tražbina tuženika osporena a tužitelj upućen u parnicu radi dokazivanja osnovanosti osporavanja, budući da za osporenu tražbinu postoji ovršna isprava.

S obzirom na to da je tuženikovo potraživanje prema tužitelju s osnove ugovora o jamstvu kojim je tužitelj jamčio tuženiku za ispunjenje obveze treće osobe, između stranaka je sporno je li tuženik osobni vjerovnik tužitelja.

Pogrešna je ocjena prvostupanjskog suda da tuženik nije osobni vjerovnik tužitelja te je stoga pogrešna i odluka kojom je prihvatio tužbeni zahtjev tužitelja upravljen na utvrđenje osnovanosti osporavanja tužiteljeve tražbine. Naime, odredbom članka 70. stavak 1. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 44/96, 29/99, 129/00, 123/03 i 82/06) propisano je da su stečajni vjerovnici osobni vjerovnici dužnika koji u vrijeme otvaranja stečajnog postupka imaju koju imovinsko-pravnu tražbinu prema njemu. Iz navedene zakonske odredbe proizlazi da tražbina stečajnog vjerovnika prema stečajnom dužniku mora biti imovinskopravna, mora nastati prije otvaranje stečajnog postupka, dužnik za nju mora osobno odgovarati i to (premda se to u navedenoj zakonskoj odredbi izričito ne navodi) cjelokupnom svojom imovinom.

U konkretnom predmetu tužitelj kao stečajni dužnik osobno odgovara za imovinsko-pravnu tražbinu tuženika s osnove ugovora o jamstvu i to cjelokupnom svojom imovinom. Naime, premda je tužitelj jamčio tuženiku za ispunjenje novčane obveze treće osobe, ugovorom o jamstvu on se osobno kao jamac platac obvezao ispuniti tu obvezu tuženiku i na temelju tog ugovora (kao i ugovora o kreditu) predao tuženiku zadužnicu kao financijsko sredstvo osiguranja (osobnog) ispunjenja kreditne obveze treće osobe. Dakle, tužitelj je osobni dužnik tuženika i to na temelju ugovora o jamstvu kojim se tužitelj obvezao ispuniti tuženiku svoju imovinskopravnu (novčanu) obvezu proizašlu iz ugovora o jamstvu. Naime, premda je ugovor o jamstvu akcesorni pravni posao koji je ovisan o postojanju i valjanosti pravnog posla čijem osiguranju služi, a što proizlazi iz odredbe članka 108. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima, tužitelj je sklopivši ugovor o jamstvu s tuženikom na sebe preuzeo obvezu da isplati tuženiku kao vjerovniku novčane iznose navedene u Ugovorima o kreditu broj ..., broj ... i broj ... (s redovnim kamatama, zakonskim zateznim kamatama, te pripadajućim naknadama i troškovima) pa je zato tuženik osobni vjerovnik tužitelja.

Uz navedeno, prema odredbi članka. 75. Stečajnog zakona, vjerovnik kojemu više osoba odgovara za ispunjenje iste činidbe u cijelosti, može u stečajnom postupku, protiv svakog dužnika, isticati do svog potpunog namirenja cijeli iznos koji je potraživao u vrijeme otvaranja stečajnog postupka.

Stoga ovaj sud nalazi osnovanim žalbene navode tuženika da je osobni vjerovnik tužitelja s položajem stečajnog vjerovnika u odnosu na tražbinu proizašlu iz predmetnih Ugovora o kreditu po osnovi sudužništva. Naime, upravo zbog toga što je tužitelj jamac platac, radi se o solidarnom (a ne supsidijarnom) jamstvu njega i glavnog dužnika P. R.. d.d odnosno G. D.. d.d., što znači da tuženik kao vjerovnik može zahtijevati ispunjenje obveze kako od glavnog dužnika, tako i od tužitelja kao jamca platca (ili od bilo kojeg od ostalih sudužnika po ugovoru ili od svih istodobno - članak 111. stavak 3. Zakona o obveznim odnosima).

Nadalje, treba ukazati i da se prvostupanjski sud u obrazloženju odluke pogrešno pozvao na odluku ovog suda poslovni broj PŽ-1763/06, smatrajući da se radi o istom poslovnom odnosu između stranaka u ovom predmetu i u navedenom spisu. Naime, u tom predmetu poslovni odnos između stranaka temeljio se na ugovoru o zalogu kojim je jedna ugovorna stranka (zalagodavac) dozvolila da se na dijelu njene imovine osnuje založno pravo u korist druge osobe (vjerovnika-zalogoprimca). Prema tome, u tom predmetu, zalagodavac-stečajni dužnik je radi naplate vjerovnikove tražbine prema trećoj osobi dozvolio da se na dijelu njegove imovine zasnije založno pravo te stoga vjerovnik od zalagodavca ne može zahtijevati ispunjenje obveze treće osobe, već samo trpljenje namirenja založnog vjerovnika iz

prodaje založene stvari. Upravo zbog navedenog, u tom parničnom predmetu vjerovnik novčane tražbine prema trećoj osobi nije bio i osobni vjerovnik stečajnog dužnika u smislu odredbe članka 70. stavak 1. Stečajnog zakona jer nije imao imovinskopravnu tražbinu prema stečajnom dužniku.

U pravu je žalitelj i kada ocjenjuje nepravilnim zaključak prvostupanjskog suda da postojanje njegove tražbine (odnosno njegov položaj osobnog vjerovnika prema stečajnom dužniku) nije uvjetovano time je li tuženik postavio zahtjev za isplatu prije pokretanja stečajnog postupka nad tužiteljem. Naime, položaj (osobnog) vjerovnika prema dužniku, određen je prirodom njihova poslovnog odnosa, u konkretnom, pravnom prirodom tužiteljeve obveze, za koju ovaj sud nalazi da je njegova vlastita, a ne tuđa obveza. Stoga okolnost je li tuženik ili nije prije otvaranja stečajnog postupka pozvao tužitelja kao sudužnika (ili istodobno i neke druge sudužnike ili sve sudužnike zajedno) na plaćanje duga, nije od nikakvog značaja na položaj vjerovnika u smislu članak 70. stavka 1. Stečajnog zakona.

Zbog navedenog ni činjenica da tuženik raspolaže ovršnim isprava u odnosu na osporenu tražbinu, na što posebno upire u žalbi, sama po sebi nije dostatan dokaz postojanja osobne odgovornosti tužitelja prema tuženiku, bez pravne prosudbe o naravi obveze tužitelja. Zato predmetni žalbeni navodi tuženika nisu ni posebni razmatrani.

Neosnovan je i žalbeni navod tuženika da ima položaj stečajnog vjerovnika prema tužitelju za tražbine naznačene u žalbi (i u prijavi tražbine) kao: d) tražbine po osnovi utroška stečajnog dužnika po Master kartici u iznosu od 40.666,18 kn, e) tražbine po osnovi Ugovora o otvaranju i vođenju transakcijskog računa u iznosu od 21.102,77 kn i f) tražbine po osnovi pisma namjere od 24.06.2009. u iznosu od 593,64 kn. Predmetne tražbine, kao što je pravilno ocjenio i prvostupanjski sud nisu predmet tužbenog zahtjeva i osporavanja prema rješenju poslovni broj St-16/2010 od 25. studenog 2010. (članak 2. Zakona o parničnom postupku).

Slijedom navedenog, s obzirom da je tuženik osobni vjerovnik tužitelja i da raspolaže s ispravama koje u smislu odredbe članka 183.a stavak 3. u vezi s člankom 183. stavak 7. Ovršnog zakona („Narodne novine” broj 57/96, 29/99, 173/03, 88/05 i 67/08) imaju prema tužitelju kao stečajnom dužniku svojstvo (učinak) ovršnih isprava, trebalo je usvojiti žalbu tuženika i preinačiti pobijanu presudu, na temelju odredbe članka 373. točke 3. Zakona o parničnom postupku.

Kako je tuženik (u konačnici) uspio u ovom postupku, ima pravo na naknadu troškova postupka (članak 154. stavak 1. Zakona o parničnom postupku). Tuženik ima pravo na naknadu troškova prema vrijednosti predmeta spora: za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 100.000,00 kn (Tbr. 8. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika - „Narodne novine” broj 91/04, 37/05 i 59/07; dalje: Tarifa)) i za pristup ročištu od 26. svibnja 2011. u iznosu od 100.000,00 kn (Tbr. 9. t. 1. Tarife). Tuženik ima pravo i na pripadajući PDV u visini od 23% u iznosu od 46.000,00 kn (Tbr. 42. Tarife). Dakle, tuženik ima pravo na naknadu troškova postupka u ukupnom iznosu od 246.000,00 kn.

Tuženik ima pravo i na naknadu troškova postupka za sastav žalbe u iznosu od 100.000,00 kn (Tbr. 10. t. 1. Tarife) te pripadajući PDV na žalbu u iznosu od 23.000,00 kn, odnosno ukupno 123.000,00 kn.

Kako tuženik u žalbi nije određeno naznačio iznos koji potražuje s osnova sudske pristojbe za žalbu, o trošku pristojbene obveze ovaj sud nije odlučivao.

Dakle, tuženiku sveukupno pripada pravo na naknadu troškova u visini od 369.000,00 kn. Tužitelju nije priznat trošak sastav odgovora na žalbu jer nije bio potreban radi vođenja parnice.

Odluka o trošku parničnog postupka donesena je na temelju odredbe članka 166. stavka 2. u vezi s člankom 154. stavkom 1. Zakona o parničnom postupku.

Stoga je na temelju odredbe članka 166. stavak 2. u svezi s člankom 155. stavkom 1. Zakona o parničnom postupku donesena odluka o trošku postupka te je naloženo tuženiku naknaditi tužitelju iznos od 369.000,00 kn.

U Zagrebu 31. ožujka 2015.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
DRAŽENKA DELADIO, v.r.